

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

พุทธศาสนามีร่องรอย

ก่อนจึงหัน

การอดอาหารเราก็ได้ผ่านมาแล้ว คือเรามันผัดผอน ที่นี้ก็บวกลบคุณหากรการกระทำของเจ้าของออกมาให้อยู่ในระดับพอดีๆ แล้วเอานั้นละมาสอนพระ คือเวลาเจ้าของทำเจ้าของมันผัดผอนเสียมากต่อมาก ส่วนมากมักจะผัดผอน คือกำลังของจิตมันรุนแรงต่อธรรมทั้งหลาย ความหมายว่านั่น ที่นี้ทำอะไรจึงมักผัดผอนไป ถ้าว่าอดอาหารนี้จนเขาตีเกราะประชুম ฟังซิ เขาตีเกราะประชুম พระองค์นี้ไม่ตายแล้วหรือ มาอยู่นี้ก็เดือนแล้ว ไปที่อื่นก็เป็นแบบเดียวกันแต่เขาไม่ได้ตีเกราะเราก็บอกไม่ตีเกราะเหมือนไม่มีอะไร แต่ความจริงมีอย่างนั้นตลอด มันผัดผอนอย่างนี้

ที่นี้จึงประมวลเอาอันนี้มา คัดเลือกเอาพอสมควรตรงไหนๆ เอามาสอนพระ เช่น อดอาหารให้ดูธาตุชั้นบ้าง คือเราไม่ดู ดูแต่ธรรม ขอให้ธรรมดีพอ คือธาตุชั้นอ่อนลงๆ ธรรมนี้ดีดีๆ นะ จิตใจสว่างงามสว่างไสว ร่างกายออบออบ จิตใจนี้ดีดีผิงๆ อยู่ภายใน อันดีดีผิงๆ นี้ละลากธาตุชั้นไปเอาให้เป็นให้ตาย ที่นี้ก็มาประมวลเรื่องการดำเนินของเจ้าของให้หมู่เพื่อนเอาไปปฏิบัติ เฉลี่ยให้พอเหมาะพอดี คือให้มองดูธาตุชั้นบ้าง ถ้ามองดูธรรมอย่างเดียวธาตุชั้นซึ่งเป็นเครื่องมือเสียได้ ถ้าธาตุชั้นเสียธรรมก็อ่อนหรือเสียได้เหมือนกัน สอนอย่างนี้สอนพระสอนเณร

เราได้ใช้ความพินิจพิจารณา การปกครองทั้งฆราวาสทั้งพระเราก็ได้ปกครองเต็มกำลังของเรา อยู่ที่นี่มันมีทั้งสองฝ่าย ในครัวและในนี้ ที่เป็นภาระมากก็คือในครัวเรื่องยุ่งมากอยู่ในครัวนะ ผู้หญิงปากเปราะ เก็บความรู้สึกไว้ไม่ได้ มีแต่จะเปิดปากๆ อะไรๆ ก็แว๊ดๆ ใส่กัน แว๊ดๆ ใส่กันแล้วก็ทะเลาะกัน แล้วก็ว่าคนนั้นไม่ดีคนนี้ไม่ดี แล้วใครดีล่ะ ไม่มีใครดี มันเลอะเหมือนกันหมด นั้นเป็นอย่างนั้น

พระท่านเก็บความรู้สึกได้ดี ท่านมุ่งต่อธรรมท่านไม่ค่อยมีอะไร เช่นในวัดป่าบ้านตาด พระไม่มีไอ้เรื่องที่ว่าเหล่านี้ ไม่มีสำหรับพระ จิตหนักแน่นต่างกัน ผู้หญิงกับผู้ชายหนักแน่นต่างกัน เราจะได้เห็นชัดเจนตอนที่เรากปกครอง เพราะปกครองนี้มีทั้งฝ่ายพระ พระเป็นฝ่ายผู้ชาย ทางครัวเป็นฝ่ายผู้หญิง เก็บเอามาพิจารณา ประมวลมาพิจารณาคลีคลายออกดู ชั่งน้ำหนัก อะไรหนักอะไรเบา สรุปลงแล้วผู้หญิงมักจะเก็บความรู้สึก ความรู้สึกมักจะออกไปข้างนอก ไปเพ่งคนนั้นเล็งคนนี้ คนนั้นไม่ดีอย่างนี้ๆ เจ้าของไม่ดีไม่ดู นี่มันเสียเสียตรงนี้ จึงมักมีเรื่องเสมอ

ผู้ปฏิบัติธรรมต้องดูเจ้าของ กิริยาของจิตแสดงออกอาการใดๆ ส่วนมากเป็นเรื่องของกิเลสนำออกจะผิดพลาดไปทั้งนั้น เรื่องเป็นธรรมมีน้อยมาก จึงต้องใช้สติปัญญาพิจารณา แล้วเก็บความรู้สึกให้ดี ความรู้สึกนี้ทำให้ปากเปราะปากบอนแล้วทำให้ทะเลาะกันได้ จำให้ดี ทุกสิ่งทุกอย่างให้ทำใจให้กว้างขวาง อย่ามีใจคับแคบต่อกัน เราอยู่ร่วมกันต้องแสดงเป็นผู้มีน้ำใจต่อกัน เห็นแก่ตัวเองเห็นแก่ใจตัวเองคนนี้ไปไหน ขวางโลก ชอบจะใช้อำนาจแล้วก็เสีย วางตัวให้เสมอ ใครก็ตามถ้าหนักในธรรมแล้วไม่ค่อยเสีย หนักทางกิเลสเสีย ไปที่ไหนเกิดเรื่องเรื่อย ๆ

เราได้เตือนเสมอเตือนผู้ปฏิบัติ สำหรับพระเณรไม่ค่อยมีอะไร นี่เราพูดอย่างตรงไปตรงมา สำหรับพระเณรเราไม่ค่อยมีอะไร มีมากมีน้อยปกครองมาโดยลำดับลำดับมา ไม่ค่อยมีเรื่อง แต่ฝ่ายผู้หญิงมีเรื่อยมาตลอด มากเท่าไรยิ่งมากฝ่ายผู้หญิงในคราวนี้เราไม่ได้ว่าผู้หญิงเป็นอย่างนั้นทุกคน ส่วนมากมีแต่อย่างนั้น เลอะเทอะๆ พวกกันไปพิจารณานะพวกนี้ เรานี้ก็จะแตกแล้วนะการปกครอง สุดท้ายเราเลยกลายเป็นผู้ต้องหา ทำอันนี้ไม่ถูก ทำอย่างนั้นไม่ถูก เขาชี้เข้ามาหาเรา เราเป็นผู้จัดด้วยความเป็นธรรม ด้วยความเมตตาแล้วๆ เลยกลายเป็นผู้ต้องหาไป นักโทษมันกลายเป็นนักคุณไป เรื่องกิเลสมันพลิกตัวของมันอย่างนั้น

ให้พากันดูให้เสมอภายนอกภายใน ใช้ความพินิจพิจารณา เก็บความรู้สึกให้ดี อย่าให้มันออกมาง่าย ๆ ปากบอน ปากเปราะแล้วก็ปากบอน แล้วก็ทะเลาะกัน คนๆ นั้นไปอยู่ที่ไหนมักจะขวางๆ ใช้อำนาจป่าๆ ถื่อนๆ ให้พร

หลังจั้งหัน

คนเราที่มีแต่การติดดินหาอยู่หากิน การได้การเสียวุ่นอยู่ตลอดเวลา ไม่ค่อยได้ดูชีวิตสังขารความเป็นอยู่ของตัวเอง ที่นี้เวลาหมุนกลับเข้ามามันแก่ คว่าอะไรไม่ทันๆ ตายไปด้วยความคว่ำไม่ทัน จม เป็นอย่างนั้น ที่นี้คว่ำความดีเข้ามาๆ คือดูความเป็นอยู่ของจิตใจและสังขารร่างกาย ดูไปด้วยกันๆ สังขารร่างกายมันก็ค่อยแก่ไปๆ จิตใจก็แก่ทางศีลทางธรรมไปเรื่อย ๆ ร่างกายจะแก่ไปขนาดไหนก็ตามเมื่อจิตใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วหมดปัญหาโดยประการทั้งปวง โลกสมมุติทั้งมวลไม่มีเข้ามาผ่านจิตใจเลย

นั่นท่านเรียกว่าจิตตวิมุตติ หลุดพ้นแล้วจากสมมุติทั้งปวง คือสามแดนโลกธาตุนี้เป็นสมมุติทั้งมวล วิมุตติคือความหลุดพ้น พ้นจากนี้ไปทั้งมวล จึงหมดความกังวล พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านหมดความกังวล ออกมาจากการวิ่งเต้นชวนชวย เริ่มต้นออกมาปฏิบัติสนใจกับศีลกับธรรม จิตใจค่อยชินกับศีลกับธรรม สนิทเข้าศีลเข้าธรรมเรื่อย ๆ สนิทมากเข้าๆ ความไม่ดีทั้งหลายก็ค่อยจางไปๆ ความดีเด่นขึ้นๆ นี่ละการอบรมตนเองเป็นอย่างนั้น

จนกระทั่งสมมุติทั้งหมด สมมุติจะเป็นอะไรไป ก็เลสนั่นแหละคือตัวยอดสมมุติ ยอดสมมุติทั้งหมดคือกิเลสนี้ขาดสะบั้นไปจากใจ สมมุติทั้งหมดโดยสิ้นเชิง ความยุ่งเหยิง วุ่นวายมากน้อยก็หมดไปโดยสิ้นเชิงเหมือนกัน นั่นละจิตผ่านสมมุติไปแล้ว ไม่เหลือ และไม่มีความกังวล มีความเมตตาเข้ามาแทนที่ คือเมตตาจิตนี้เป็นหลักธรรมชาติ ติดกันเป็นอันเดียวกันกับใจที่บริสุทธิ์ ความเมตตากับใจที่บริสุทธิ์เป็นอันเดียวกันโดยไม่รู้สีก้าว อ่อนน้อมไปหมดเลย ที่นี้หมดห่วง ไม่มีจะห่วงจะหวงอะไร หมด

นี่การฝึกฝนอบรมจิตใจให้เข้าสู่อรหัตตธรรม เป็นความอบอุ่นภายในใจตนเอง อย่างนี้ จึงได้เตือน สังขารร่างกายไม่ว่าท่านว่าเรามันก้าวไปอยู่ตลอดเวลาด้วยกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ส่วนจิตที่จะอยู่เหนือกฎได้จากการอบรมก็ให้ฟิตตัวเองเข้าไป ไม่อย่างนั้นก็อยู่ในกฎอันนี้แหละ ถ้าฝึกให้ดีแล้วผ่านกฎนี้ได้ พระพุทธเจ้า พุทให้ชัดเจนบรรดาพี่น้องชาวพุทธเราอาจจะยังไม่อยากจะทำอะไร พุทธตรงไปเลยถูกต้อง ดีกว่า ไม่ชัดเจนในพุทธศาสนาที่ตนนับถืออยู่ ถือๆ ปลาๆ ไป จากพ่อจากแม่จากครู จากอาจารย์ ไม่ได้หลักเกณฑ์จากพุทธศาสนาโดยแท้จริงเข้ามาเป็นหลักใจ นี่ละเสียตรงนี้

ที่จะให้ศาสนาเข้ามาเป็นหลักใจจริง ๆ ต้องเกิดขึ้นจากความสนใจปฏิบัติศาสนา แล้วไหลเข้าไปสู่จิตตภาวนา จิตตภาวนาเป็นธรรมสำคัญมากทีเดียว สามารถที่จะพัวพัน เข้าดูพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ได้อย่างชัดเจน โดยไม่ต้องถามว่าพระพุทธเจ้าอยู่ตรงไหนเลย นี่จิตตภาวนา เมื่อจิตตภาวนาเต็มทีของจิตแล้วพระพุทธเจ้าก็อยู่ตรงนั้น นตฺถิ เสยฺโย ปาปิโย บรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายนับแต่สาวกองค์สุดท้ายขึ้นมาเป็นอันเดียวกันหมด คือไม่มียิ่งมีหย่อน ต่างกัน เทียบกับน้ำมหาสมุทร น้ำมหาสมุทรจะกว้างจะแคบขนาดไหนเอามือจ๋อลงไปตรงไหนก็คือน้ำมหาสมุทร จิตใจเมื่อถึงขั้นบริสุทธิ์แล้วเป็นแบบเดียวกัน ไม่ว่าจะรายใดๆ พอเข้าถึงความบริสุทธิ์แล้วเป็นอันเดียวกันหมดกับพระพุทธเจ้า นี่ละจิตที่บริสุทธิ์

พุทธศาสนานะที่สอนมาได้ถึงขั้นนี้ ขั้นที่เลิศเลอ พ้นจากสมมุติโดยประการทั้งปวงนี่คือพุทธศาสนา มีตนมีตัว พระพุทธเจ้าของเราเวลาเสด็จออกทรงผนวช นี่ละมี ร่องมีรอย มีตนมีตัว ตามรอยมา ไม่ใช่ศาสนาพระพุทธเจ้าของเราเป็นศาสนาป่าๆเถื่อนๆ นะ ตามร่องตามรอยเข้ามาๆ จนถึงตัว เหมือนเราตามรอยโค ตามรอยเข้าไป รอยโคจะเข้าไปถึงตัวโค รอยความจริงก็จะเข้าไปถึงความจริง พระพุทธเจ้าเรามีร่องรอยมาอย่างนั้น ตั้งแต่เสด็จออกทรงผนวช นี่ละร่องรอยเริ่มละ เอาเฉพาะอันนี้ก่อน

เบื้องต้นกว่านี้ก็คือพระบารมีหากดลบันดาลมา ให้เสด็จทอดพระเนตรใน พระราชวัง ดังที่เราเห็น เมื่อพระบารมีแก่กล้าแล้วหากมีมาดลบันดาลให้เสด็จ

ทอดพระเนตรในพระนคร ไปเจอพวกเด็กคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย แล้วก็ไป
สมณะ แล้วก็มาประมวลที่สมณะ ซึ่งองค์ศาสดาเราจะออกบวชเป็นอย่างนี้ ท่านมี
ร่องรอยมาอย่างนั้น ไม่ใช่ไม่มีร่องรอย พุทธศาสนามีร่องรอยเต็มเม็ดเต็มหน่วย
ไม่ได้คว่ำเอาว่าอะไรที่ชอบใจ หรือๆ ปลาๆ เห็นเขาถือก็ถือไปอย่างนั้น อย่างนั้นๆ
ปลาๆ ไม่ใช่ความจริง

พุทธศาสนานี้เป็นร่องเป็นรอย เป็นความสัตย์ความจริง เป็นตนเป็นตัวจริงๆ
เสด็จออกทรงผนวช เริ่มต้นตั้งแต่จะเสด็จออกละ เสด็จออกทอดพระเนตรก็ไปเจอ
ธรรมสังฆเวทถึงสี่อย่างห้าอย่าง เกิด แก่ เจ็บ ตาย เพศสมณะ จากนั้นมาประมวลเสด็จ
ออกทรงผนวช ทุกพระอาการเคลื่อนไหวของพระพุทธเจ้านี้เป็นตัวอย่างต่อสัตว์โลกได้
เป็นอย่างดี คือเป็นศาสดาของโลก เริ่มมาตั้งแต่นั้นแหละ ศาสดาคือครูสอนโลก
เรื่อยมา ออกทรงผนวช พอออกทรงผนวชก็เป็นคติตัวอย่างอันดีงามมาตลอดอีกแหละ
เป็นพระเจ้าแผ่นดิน ความสะดวกสบายตามโลกสมมุตินิยมอะไรจะเกินพระเจ้าแผ่นดิน
ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในนั้นหมด แล้วก็ทรงเสวยสละ เหมือนเทวดาตกจากแดนสวรรค์มาลง
นรกนั้นแหละ

พอเสด็จออกทรงผนวชแล้วเข้าป่าเป็นคนขอทาน บิณฑบาตอาศัยชาวบ้านเขา
กิน จากความเป็นพระเจ้าแผ่นดินกลายเป็นคนขอทาน พระองค์ไม่ทรงสนพระทัย มุ่ง
อรรถธรรมอันเลิศเลอมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งเหล่านี้ ตะเกียกตะกายได้ ทรงทรมานพระองค์ ก็
ทางไม่เคยเดิน อย่างที่ว่าอดพระกระยาหาร ๔๙ วัน นี่คือน้ำไม่เคยเดิน จะมุ่งตรัสรู้
ธรรมด้วยการอดอาหารโดยเฉพาะมันไม่ใช่ทาง ถ้าเป็นอุปกรณ์เครื่องหนุนช่วยกันถูก
ตั้งที่พระท่านอดอาหารอย่างนี้ก็มีร่องรอยมา ไม่ใช่พระท่านมาทำล่อยๆ นี่เป็นพุทธ
บัญญัติด้วย

คือถ้าภิกษุอดอาหารเพื่อการไถ่การอดตนแล้วปรับอาบัติ คืออาบัติโทษ ปรับ
โทษทุกอาการที่เคลื่อนไหว ฟังซินะ คือห้ามไม่ให้อดนั่นเอง ปรับอาบัติโทษทุกอาการที่
เคลื่อนไหว แต่ถ้าอดเพื่ออรรถเพื่อธรรม เพื่อความพากความเพียรแล้วอดเถิดเรา
ตถาคตอนุญาต นั่นก็เป็นอย่างนั้น อดเพื่ออรรถเพื่อธรรมเป็นเครื่องหนุนความพาก
ความเพียรตั้งที่พระท่านอด ท่านไม่ได้เอาอันนี้เป็นเครื่องตรัสรู้ เป็นอุปกรณ์เครื่อง
หนุนในการบำเพ็ญเพียรสะดวกๆ ถ้าเพื่อตรัสรู้หรือเพื่อบรรลุธรรมเพราะการอด
อาหารผิด พระพุทธเจ้าทรงปรับอาบัติทุกอาการที่เคลื่อนไหวเลย เรียกว่าห้ามไม่ให้อด
ถ้าอดแล้วปรับอาบัติตลอด ถ้าอดเพื่อไถ่เพื่ออด แต่ถ้าอดเพื่ออรรถเพื่อธรรมเพื่อ
ความพากเพียรแล้วอดเถิดเราตถาคตอนุญาต นั่นฟังซิ อดเถิด ก็เป็นอย่างนั้น ท่านอด
เหล่านี้เพื่อเป็นอุปกรณ์เครื่องหนุนความพากเพียร

สติสำคัญมากนะ ถ้าเราฉันทันสติผิดพลาด ตั้งขนาดไหนมันยังผิดพลาด ผิดพลาดไปได้ เผลอได้ เอา จับกันในขณะนั้นซิ มันเป็นอย่างไร ตั้งขนาดนี้มันยังเผลอ ได้มันเป็นอะไร มันเพราะอะไร หาเหตุหาผล เราก็ตัวเท่าหนูแต่มันคู้ยี่เยี่ยชุดคั้นนะ หาเหตุหาผลมันเพราะอะไร ก็เราพยายามอย่างเต็มใจว่าจะไม่ให้เผลอสติ แล้วมันเผลอไป ได้ยังไง มันมีอะไรพาให้เผลออยู่ที่นี่ อะไรที่เกี่ยวข้องกัน การอยู่การกินการหลับการนอน เป็นความเกี่ยวเนื่องกันในเรื่องความเพียร คือผ่อนอาหาร

ผ่อนอาหารสติเริ่มดีขึ้นๆ อ้อนี่ดี ผ่อนอาหารอดอาหารดีการตั้งสติ สติไม่ขาด วรรคขาดตอนตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่มีเผลอเลย นี่สติดีเพราะการอดอาหาร แต่ถ้าอดไปจริงๆ มันก็ตายได้ ก็มีอดมีอิมบ้างเป็นธรรมดา แต่ให้รู้ทางของมันไว้ก็แล้ว กัน นี่ละเราทำอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเรื่องอดอาหารส่วนมากถูกนิสสัยเพราะเกี่ยวกับเรื่อง ธาตุชั้นธาตุโดยตรง ถ้าฉันทันมาก ๆ นอนก็มาก ความขี้เกียจมาก เผลอมาก ผ่อนลงไปๆ สิ่ง เหล่านี้อ่อนตัวลง การอดอาหาร ผ่อนอาหาร การหลับการนอนก็ผ่อนไม่ค่อยง่วงเหงา หาวนอน ที่นี้เวลาเราอดเสียจริงๆ ถึงสองวันไปแล้วนี้ไม่มีง่วงเลย นั่งเหมือนหัวตอ นั้น มันก็บอกชัดเจนว่าขึ้นอยู่กับอาหาร

ต้องฝึกต้องสังเกตเจ้าของไปเรื่อย มีแต่สักแต่ว่าทำไม่ได้เรื่องนะ ต้องใช้ความ สังเกตตลอด ผู้ที่จะหาผลประโยชน์จากความเพียรของตนต้องใช้ความพินิจพิจารณา อย่าสักแต่ว่าทำเฉยๆ ไม่เกิดประโยชน์ ที่พูดเหล่านี้ได้ผ่านมาแล้ว เจ้าของได้ทดสอบ มาหมด ได้ผลอย่างไรๆ ก็ยึดอันนั้นเป็นหลักๆ จนเป็นหลักเป็นเกณฑ์แล้วนำมาสอน โลก สติสำคัญมากเป็นเครื่องพยุลงความเพียร ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานจนกระทั่งถึงมหา สติมหาปัญญา พันสติไปไม่ได้

ท่านจึงสอนไว้ว่า สติ สพุพุด ปตฺติยา สติจำต้องปรารภนาในที่ทั้งปวง ไม่เว้น สติไม่มีเว้น สติสำคัญมาก สติตั้งแต่นี้ก้าวขึ้นถึงสติปัญญาอัตโนมัตติ มหาสติมหาปัญญา ไม่มีคำว่าเผลอ ความรวดเร็วรวดเร็วมากทีเดียว กิเลสไหลมาไม่ได้เลยขาดสะบั้น ถึงขั้น ที่กิเลสขาดสะบั้นเป็นอย่างนั้น อยู่ในขั้นของธรรมขาดสะบั้นกิเลสพิดเอานี้ก็ เป็น จน น้ำตาร่วง เรียกว่าสติขาดสะบั้น ตั้งพับล้มผล็อยๆ ตั้งเท่าไรก็ล้มมันเป็นเพราะอะไร จนกระทั่งน้ำตาร่วงบนภูเขา นี่กระแสของกิเลสรุนแรงฟาดสติล้มตลอดเลย พลิกใหม่ เปลี่ยนใหม่จนกระทั่งถึงขั้นที่ว่านี้สติปัญญาอัตโนมัตติ ไม่มีคำว่าเผลอ เป็นอัตโนมัตติของ ตัวเอง ก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญาหลักแหลมทีเดียว นี่ละเป็นสติปัญญาที่ฆ่ากิเลส โดยตรง ขาดสะบั้นไปเลย ไม่มีเหลือ

ผู้ที่มาศึกษาอบรมพวกนักเรียนก็ให้พากันดูเป็นคตินะ มาวัดมาวาให้ดู ดูท่าน เป็นยังไง พระท่านมีภูมิระเบียบ ชีวิตของพระอยู่ในธรรมในวินัย ท่านไม่ได้ปฏิบัติตัว

นอกเหนือจากธรรมจากวินัยไป ความเคลื่อนไหวทุกอย่างของพระท่านที่ปฏิบัติ ไม่ได้หมายถึงพระโกโรโกโส พระที่อยู่หน้าศาลานั้นเห็นไหม เขาเขียนไว้ว่าเปรต หัวหน้าเปรตที่ศาลานั้น ถ้าพระประเภทนี้เร็วที่สุด เราต้องหมายถึงพระผู้มุ่งธรรมมุ่งธรรม ไปที่ไหนท่านมีสติประจำคอยควบคุมความเคลื่อนไหวของตนเสมอ นี่เรียกว่าพระผู้มีธรรมท่านปฏิบัติเป็นอย่างนั้น แล้วกิเลสมันจะหนีธรรมไปที่ไหน หนีไม่ได้ สติธรรม ปัญญาธรรม วิริยธรรมเป็นสำคัญมาก บังคับให้ได้

การที่เราอยากเป็นคนดีต้องบังคับ ปล่อยไปตามบุญตามกรรมโกโรโกโสถึงเวลาตายก็ตายแบบตามบุญตามกรรม ไม่มีสถานที่จอดแวะ ที่ไหนต่ำไหลลง ถ้าความประพฤติของเราเคยต่ำมาแล้วมันไหลลงตลอดเวลา พอลมหายใจขาดปั๊บไหลเลยๆ ถ้าตั้งใจฝึกหัดตัวเองให้ดีแล้วอยู่ยังงี้ก็ดี ไม่กังวลเรื่องความเป็นอยู่ตายไป ตายแล้วจะไปโลกไหนๆ ไม่ เมื่อพอแล้วทุกอย่าง พอหมด พุดให้มันชัดเจน เวลาจิตมันพอแล้วไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลาเข้ามาบีบบังคับ เป็นหลักธรรมชาติที่พอตัวแล้วด้วยความเลิกละด้วยความพ้นจากสมมุติเป็นอย่างนั้น นั่นละธรรมท่านฝึกฝนอบรมโลกให้เป็นใจถึงขนาดนั้นละ

พระพุทธรเจ้าศาสดาองค์เอกนำสัตว์โลกด้วยวิธีการเหล่านี้ ให้พากันไปปฏิบัติอย่าทำสู่มสู่มหัวลุ่มๆ ดอนๆ อยู่ไปกินไปนอนไป ภาวนาตั้งสติหรือไม่ตั้งก็ไม่รู้ อย่างนี้ไม่ได้เรื่องนะ ต้องมีการตั้งสติให้ดี สติเป็นสำคัญ การภาวนาถ้ายังไม่ได้หลักเกณฑ์ให้ยึดคำบริกรรมเอาไว้ สติจับติดกับคำบริกรรมไม่ให้เผลอ แล้วจิตก็เริ่มเป็นความสงบได้สงบได้ๆ ต่อจากนั้นก็ขึ้นเป็นสมาธิจิตแน่นหนามั่นคง นั่งอยู่ที่ไหนเหมือนหัวตอ คือไม่อยากคิดอยากปรุง ความคิดปรุงนี่เป็นเรื่องรำคาญ มันรำคาญไม่อยากคิดอยากปรุง

แต่ก่อนไม่ได้คิดไม่ได้รำคาญ ต้องติดต้องตั้งต้องคิดต้องปรุงนี่กิเลสพาเป็น ที่นี้เวลาธรรมพาเป็น เช่นสมาธิธรรม ถึงขั้นจิตเป็นสมาธิแล้วอยู่เน่วทั้งวันก็ได้ นั่งที่ไหนเหมือนหัวตอ ความรู้เป็นอันเดียวไม่มีอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง อารมณ์คือความคิดปรุงรำคาญ จากนั้นออกทางด้านปัญญา อยู่เฉยๆ มันสงบเล็กน้อยไม่ใช่แก้กิเลสนะ สมาธิไม่ใช่แก้กิเลส ตีกิเลสให้ตะล่อมตัวเข้ามาต่างหากไม่ใช่เป็นการแก้กิเลส การแก้กิเลสแก้ด้วยปัญญา ออกทางด้านปัญญาพิจารณาแยกธาตุแยกชั้นธัมม์ แยกเขาแยกเราทั่วแดนโลกธาตุลงในกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา สุตท้ายปล่อย ปล่อยเป็นลำดับ

ปล่อยทางด้านวัตถุคือเรื่องร่างกายของเขาของเราวัตถุต่างๆ อิมัตถ์แล้วด้วยการพิจารณา ปล่อย เวลาอิมัตถ์แล้วปล่อย พิจารณาร่างกายก็ปล่อย ไม่เอา ผ่านหมดกฎอันนี้ อสุภะอสุภัง ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา ผ่านๆ เรื่อย เข้านามธรรมการเกิดการดับของความคิดความปรุงสัญญาอารมณ์ ตีเข้าไปไล่เข้าไปหาอวิชชา นี่ละเรื่องปัญญาตีเข้าไปๆ

ก็มีแต่การเกิดการดับของสังขาร ของสัญญาความคิดความปรุงรับทราบสิ่งต่าง ๆ เมื่อรับทราบดับดับพร้อม ๆ สติมีอยู่รู้ทั้งความเกิดความดับของสิ่งกระเพื่อมขึ้นมา จากนั้นก็เข้าถึงใจ ใจเป็นตัวสำคัญ อวิชชาปัจจุยา อยู่ที่หัวใจ ตีเข้าไปในอุโมงค์ใหญ่ ฟาดอวิชชาแตกกระจัดกระจายขาดสะบั้นไปหมดแล้ว หมด เรื่องภพเรื่องชาติไม่มีอะไรเหลือเลยขาดสะบั้นลงไปหมด

นั่นละที่นี้เรียกว่าจบแล้ว วุสิตี พุทธุมจริยิ กตฺ กรรมิยิ งานที่แสนทุกข์ยากลำบากแสนสาหัสคืองานฆ่ากิเลส ได้ฆ่าได้สิ้นสุดลงไปเรียบร้อยแล้ว งานที่ควรทำก็คืองานการฆ่ากิเลสนี้แหละเป็นงานที่ควร งานอื่นที่ทำให้ยิ่งกว่านี้ไม่มี งานฆ่ากิเลสเป็นงานที่ยิ่งยวดที่สุดลำบากมากที่สุด ขาดสะบั้นลงไปหมดแล้วหมดงาน พระพุทธเจ้าพระอรหันต์หมดงานโดยสิ้นเชิง ท่านหมดอันนี้แล้วไม่มีอะไรกังวลใจ เรื่องธาตุเรื่องชั้นการเจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อน มันก็ติดดินอยู่ตามอาการของธาตุของชั้น แต่ไม่สามารถที่จะเข้าไปติดดินภายในจิตใจของท่านที่บริสุทธิ์ได้ ใจที่บริสุทธิ์วิมุตติตลอดเวลา เป็นอย่างนั้น

ให้พากันฝึกชิพกภาวนา อย่ามาหาตั้งแต่เรื่องยุ่งกับคนนั้นยุ่งกับคนนี้ คนนั้นไม่ได้คิดนี้ไม่ดี ตัวเจ้าของเป็นอันธพาลเป็นนักเลงโตหาอาละวาดด้วยอารมณ์ต่างๆ ต่อคนนั้นต่อคนนี้ นี่พวกนักเลงโตพวกอาละวาดมันอยู่ในนักภาวนา ยุ่งไปหมด ดูตัวเองตัวมันอาละวาดนี้มันจะสงบตัว จะไม่มีเรื่องอะไรไปยุ่งกับใคร เพราะตัวยุ่งตัวนี้ออกระงับตัวนี้แล้วไม่มีใครยุ่ง ฟาดตัวนี้ขาดสะบั้นไปหมดแล้วหมดความยุ่งโดยประการทั้งปวง ให้พากันจดจำ

ลูกหลานที่มาฟังธรรมฟังธรรมก็ให้นำไปปฏิบัติ ฝึกกายวาจาใจของตนให้ดี เรื่องจิตมันคึกคะนองตลอดเวลา ให้เอาธรรมเข้าไปตีเป็นน้ำดับไฟมันจะไม่คึกคะนองมาก เราจะเป็นคนดีได้ด้วยการฝึกฝนอบรม ถ้าจะปล่อยเลยตามเลยนี้ตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร พากันจำเอา เอาละพอ

เราเทศน์สอนโลกนี้พิลึกนะ ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดป่าบ้านตาดมานี้เริ่มสอนคน แต่ก่อนสอนพระอยู่ในป่าในเขา อยู่แต่ในป่าในเขาไม่มีใคร ประชาชนไม่เข้าไปเกี่ยวข้อง มีแต่สอนพระ เพราะพระนี่จุมุกเก่งติดตามได้หมด ไปอยู่ที่ไหนพระนี่จุมุกเก่งติดตามได้หมด พอไปถึงตัวแล้ว มันยังงใจพวกจุมุกเก่งหมาสู้ไม่ได้ ว่าอะไรเฉยขอให้ได้อยู่ด้วยก็พอ พอเข้าถึงตัวจะว่าอะไรเฉยไม่สนใจ พวกจุมุกเก่งหมาสู้ไม่ได้ เฉย เข้าถึงตัวแล้ว เราเชื่อต่างหาก หลบไปที่ไหน อ้าว เดี่ยวคนนั้นดักแล้วคนนี้ดัก แต่ก่อนเราอยู่แต่คนเดียว เรา เป็นนิสัยอย่างนั้น

ตั้งแต่ออกปฏิบัติคนเดียวๆ ตลอดเลย ที่นี้เวลาผ่านไปแล้วก็ไปคนเดียว แต่ตอนนี้ไม่พันทุ่มเพื่อนรุ่มนะ เพราะพ่อแม่ครูจารย์มรณภาพแล้วไม่มีใครเกาะ แต่ก่อนเราก็ไม่เคยคิดว่าเพื่อนฝูงจะจตจ้องมองดูเราเราไม่คิด เราสนใจแต่ตัวเราคนเดียว เช่นอย่างเราจะออกไปเที่ยวนี้ ไปที่คน พ่อแม่ครูจารย์ถาม ไปที่องค์ ไปองค์เดียว ท่านขึ้นทันทีเลย เอ้อ ท่านมหาไปองค์เดียวนะใครอย่าไปยุ่งท่าน นั้นท่านส่ายมือไปนี้ แล้วใครจะไปยุ่งกับเรา เราก็ไม่สนใจกับใคร จึงไม่ได้นึกว่าพระเณรจะจตจ้องเรา พ่อพ่อแม่ครูจารย์มรณภาพพริบเลย โถ ที่นี้หลบไปไหนไม่ทัน นั้นถึงรู้ว่าพระเณรจตจ้องเรามาตลอด จากนั้นมาเราก็ได้เริ่มสอนหมู่สอนเพื่อนอยู่ในป่าในเขา จากนั้นมาก็ค่อยเคลื่อนมานี้ มาเอาโยมมารดาบวช ที่นี้มันก็เลยพระรุ้งพระรังยุ่งไปหมดทุกวันนี้ เลอะเทอะไปหมด ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz